Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 26 stycznia 2017 r.*

Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Program łagodzenia sankcji — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10% obrotu — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania

W sprawie C-619/13 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r.,

Mamoli Robinetteria SpA, z siedzibą w Mediolanie (Włochy), reprezentowana przez F. Capelliego oraz M. Valcadę, avvocati,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez L. Malferrariego oraz F. Ronkesa Agerbeeka, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez F. Ruggeriego Laderchiego, avvocato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa pierwszej izby, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (sprawozdawca) i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: K. Malacek, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 września 2015 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* * Język postępowania: włoski.

Wyrok

1 W swoim odwołaniu Mamoli Robinetteria SpA wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 września 2013 r., Mamoli Robinetteria/Komisja (T-376/10, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2013:442), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39092 – Instalacje sanitarne do łazienek) (zwanej dalej „sporną decyzją") w zakresie jej dotyczącym lub ewentualnie o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na nią w tej decyzji.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1/2003

2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205) przewiduje w art. 23 ust. 2 i 3:

„2. Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć grzywny na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, jeżeli umyślnie lub w wyniku zaniedbania [niedbalstwa]:

a) naruszają art. [101 TFUE] lub [102 TFUE] […]

[…].

Dla każdego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw biorących udział w naruszeniu grzywna nie przekroczy 10% całkowitego obrotu uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym.

[…]

3. Przy ustalaniu wysokości grzywny uwzględnia się ciężar i czas trwania naruszenia".

Wytyczne z 2006 r.

3 W pkt 2 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2, zwanych dalej „wytycznymi z 2006 r.") Komisja wskazała, że w zakresie dotyczącym ustalania wysokości grzywien „rozważy czas trwania i wagę danego naruszenia przepisów" i że „wysokość nałożonej grzywny nie może przekroczyć pułapów przewidzianych w art. 23 ust. 2 akapit drugi i trzeci rozporządzenia [WE nr] 1/2003".

4 Zgodnie z pkt 23, 25, 28, 29 i 37 wytycznych z 2006 r.:

„23. Porozumienia […] horyzontalne dotyczące ustalania cen […], które są z reguły tajne, zaliczają się ze względu na swój charakter do najpoważniejszych ograniczeń konkurencji. Zgodnie z zasadami polityki konkurencji muszą one być surowo karane. W konsekwencji część sprzedaży, która brana jest pod uwagę w wypadku naruszeń tego rodzaju, znajdować się będzie zazwyczaj w górnym przedziale powyższej skali.

[…]

25. Ponadto niezależnie od okresu uczestnictwa danego przedsiębiorstwa w naruszaniu przepisów, Komisja dołączy do kwoty podstawowej kwotę w wysokości 15 do 25% wartości sprzedaży, tak jak określono w sekcji A powyżej, w celu odstraszania przedsiębiorstw od samego zawierania porozumień horyzontalnych dotyczących ustalania cen […].

[…]

28. Kwota podstawowa grzywny może zostać podwyższona, jeżeli Komisja stwierdzi występowanie okoliczności obciążających takich jak:

[…]

29. Kwota podstawowa grzywny może zostać obniżona, jeżeli Komisja stwierdzi występowanie okoliczności łagodzących takich jak:

[…]

37. Mimo iż niniejsze wytyczne przedstawiają ogólną metodologię w zakresie ustalania grzywien, szczególne okoliczności danego przypadku lub konieczność osiągnięcia efektu odstraszającego w pewnym przypadku mogą uzasadnić odstąpienie Komisji od wspomnianej metodologii lub pułapów ustalonych w pkt 21”.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

5 Okoliczności powstania sporu, które zostały przedstawione w pkt 1–21 zaskarżonego wyroku, można streścić w następujący sposób.

6 Wnosząca odwołanie jest włoskim przedsiębiorstwem, które wytwarza wyłącznie armaturę sanitarną.

7 W dniu 15 lipca 2004 r. Masco Corp. i jej spółki zależne, między innymi Hansgrohe AG, będąca producentem armatury sanitarnej, i Hüppe GmbH, będąca producentem kabin prysznicowych, powiadomiły Komisję o istnieniu kartelu w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek i wniosły o zastosowanie wobec nich zwolnienia z grzywien na podstawie wydanego przez tę instytucję obwieszczenia w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3, zwanego dalej „komunikatem z 2002 r. w sprawie współpracy”) lub ewentualnie o obniżenie ich kwoty.

8 W dniach 9 i 10 listopada 2004 r. Komisja przeprowadziła niezapowiedziane kontrole w lokalach szeregu przedsiębiorstw i krajowych organizacji zawodowych prowadzących działalność w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek. W okresie od dnia 15 listopada 2005 r. do dnia 16 maja 2006 r. Komisja wystosowała do wspomnianych przedsiębiorstw i organizacji, w tym do wnoszącej odwołanie, żądania udzielenia informacji, a w dniu 26 marca 2007 r. wydała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Pismo to zostało doręczone wnoszącej odwołanie.

9 W dniu 20 stycznia 2006 r. wnosząca odwołanie również wystąpiła o zastosowanie wobec niej zwolnienia z grzywien lub ewentualnie o obniżenie ich kwoty.

10 W dniach 12–14 listopada 2007 r. odbyło się przesłuchanie, w dniu 9 lipca 2009 r. Komisja wysłała do niektórych przedsiębiorstw, lecz nie do wnoszącej odwołanie, pismo zawierające opis stanu faktycznego, w dniach od 19 czerwca 2009 r. do 8 marca 2010 r. instytucja ta wystosowała, tym razem również do wnoszącej odwołanie, żądania udzielenia dodatkowych informacji, a w dniu 23 czerwca 2010 r. wydała sporną decyzję.

11 W decyzji tej Komisja stwierdziła naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE oraz art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. (Dz.U. 1994, L 1, s. 3) w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek. Do tego naruszenia, w którym uczestniczyło 17 przedsiębiorstw, doszło w różnych okresach pomiędzy dniem 16 października 1992 r. a dniem 9 listopada 2004 r. Miało ono postać szeregu antykonkurencyjnych porozumień i uzgodnionych praktyk na terenie Belgii, Niemiec, Francji, Włoch, Niderlandów i Austrii.

12 Dokładnie rzecz ujmując, Komisja wskazała w spornej decyzji, że stwierdzone naruszenie polegało, po pierwsze, na koordynowaniu przez tych wytwórców instalacji sanitarnych do łazienek corocznych podwyżek cen oraz innych elementów taryfowych, do którego to koordynowania dochodziło podczas spotkań odbywających się regularnie w ramach krajowych organizacji zawodowych, po drugie, na ustalaniu lub koordynowaniu cen przy okazji zaistnienia szczególnych okoliczności takich jak wzrost cen surowców, wprowadzenie euro czy opłat drogowych, i po trzecie, na ujawnianiu i wymianie mających szczególne znaczenie informacji handlowych. Ponadto Komisja stwierdziła, że ustalanie cen w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek odbywało się w cyklu rocznym. W tych ramach producenci ustalali cenniki, które zazwyczaj obowiązywały przez rok i stanowiły podstawę stosunków handlowych z hurtownikami.

13 Produktami, których dotyczy niniejszy kartel, są należące do jednej z trzech podgrup produktów instalacje sanitarne do łazienek: armatura sanitarna, kabiny prysznicowe wraz z ich wyposażeniem, a także wyroby ceramiczne (zwane dalej „trzema podgrupami produktów").

14 Jeśli chodzi o praktyki antykonkurencyjne, które miały miejsce we Włoszech, zostały one wdrożone w ramach dwóch nieformalnych grup. Pierwsza z tych grup, zwana „Euroitalią", została utworzona przez przedsiębiorstwa, które zbierały się dwa, trzy razy w ciągu roku w okresie od lipca 1992 r. do października 2004 r. Wymiana informacji w ramach tej grupy, która powstała po tym, jak producenci niemieccy weszli na rynek włoski, dotyczyła nie tylko armatury sanitarnej, ale również wyrobów ceramicznych. Druga nieformalna grupa przedsiębiorstw, zwana „Michelangelo", nie objęła wnoszącej odwołanie. Zebrała się ona wiele razy między końcem 1995 r. lub początkiem 1996 r. a dniem 25 lipca 2003 r. Dyskusje w ramach tych spotkań dotyczyły szerokiej gamy produktów sanitarnych, w szczególności armatury sanitarnej oraz wyrobów ceramicznych.

15 Jeśli chodzi o udział wnoszącej odwołanie w praktykach antykonkurencyjnych, Komisja stwierdziła w spornej decyzji, że wnosząca odwołanie brała udział w bezprawnych dyskusjach, które były prowadzone w ramach Euroitalii w okresie od dnia 18 października 2000 r. do dnia 9 listopada 2004 r.

16 W związku z tym Komisja stwierdziła w art. 1 ust. 5 pkt 15 spornej decyzji, że wnosząca odwołanie naruszyła art. 101 TFUE ze względu na swój udział w ciągłym porozumieniu lub w uzgodnionych praktykach na terenie Włoch w okresie od dnia 18 października 2000 r. do dnia 9 listopada 2004 r.

17 Zgodnie z art. 2 ust. 14 spornej decyzji Komisja nałożyła na wnoszącą odwołanie grzywnę w wysokości 1 041 531 EUR.

18 W celu obliczenia kwoty tej grzywny Komisja oparła się na wytycznych z 2006 r.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 września 2010 r. wnosząca odwołanie wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji w oparciu o pięć zarzutów. Zarzut pierwszy był oparty na okoliczności, że pismo zawierające opis stanu faktycznego nie zostało doręczone wnoszącej odwołanie, oraz na niemożności zapoznania się z niektórymi dokumentami wymienionymi w spornej decyzji, dotyczącymi jej udziału w omawianych praktykach antykonkurencyjnych. Zarzut drugi opierał się na niezgodności z prawem komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy. Zarzut trzeci

był oparty na błędach popełnionych w ramach ustalenia udziału wnoszącej odwołanie w kartelu dotyczącym włoskiego rynku armatury sanitarnej. Zarzut czwarty opierał się na błędach popełnionych przy określeniu sankcji nałożonej na wnoszącą odwołanie oraz kwoty grzywny. Zarzut piąty oparty był na błędzie w ocenie w zakresie kwoty obniżki, jaka została przyznana wnoszącej odwołanie ze względu na jej sytuację finansową.

20 Tytułem żądania ewentualnego wnoszącą odwołanie wniosła o uchylenie lub obniżenie kwoty nałożonej grzywny.

21 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości.

Żądania stron

22 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— tytułem żądania głównego – uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 spornej decyzji w dotyczącym jej zakresie;

— tytułem żądania ewentualnego – obniżenie grzywny do kwoty odpowiadającej 0,3% jej obrotu za rok 2003, a w każdym razie do kwoty niższej niż nałożona grzywna;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

23 Komisja wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania i

— obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

24 Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów, wśród których figuruje pięć zarzutów podniesionych już w pierwszej instancji.

25 W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, po pierwsze, że niesłusznie uznał jej argument za nowy zarzut, a po drugie, że oparł się na nieistniejącej okoliczności faktycznej. W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie negatywnie ocenia uzasadnienie przyjęte przez Sąd w odniesieniu do faktu niedoręczenia jej pisma zawierającego opis stanu faktycznego. W ramach zarzutu trzeciego zarzuca ona Sądowi, że oddalił zarzut niezgodności z prawem komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy. W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie negatywnie ocenia uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotyczące szczególnego charakteru włoskiego rynku armatury sanitarnej oraz istotności dowodów przyjętych przez Komisję w kwestii udziału wnoszącej odwołanie w naruszeniu popełnionym na tym rynku. W ramach zarzutu piątego wnosząca odwołanie poddaje zaskarżony wyrok krytyce, w zakresie, w jakim Sąd nie wyciągnął w nim konsekwencji z faktu, że Komisja popełniła błędy przy określeniu grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie. W ramach zarzutu szóstego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że uznał, iż Komisja obniżyła nałożoną na nią grzywnę w wystarczającym stopniu. W ramach zarzutu siódmego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie uznał, iż przedstawione przez nią wnioski dowodowe nie miały znaczenia dla sprawy.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na niesłusznym uznaniu jej argumentu za nowy zarzut oraz na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych

Argumentacja stron

26 W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 30 zaskarżonego wyroku naruszył prawo, uznając za nowy zarzut jej argument, zgodnie z którym Komisja niesłusznie stwierdziła, iż wnosząca odwołanie uczestniczyła w naruszeniu dotyczącym instalacji sanitarnych do łazienek, podczas gdy nie wytwarzała ona wyrobów ceramicznych, w związku z czym odrzucił go jako niedopuszczalny.

27 Ów argument stanowi w szczególności podstawę zarzutu czwartego skargi w pierwszej instancji dotyczącego kryteriów ustalenia kwoty grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie. W tym względzie bezsporne jest, że wnosząca odwołanie nie produkuje armatury sanitarnej, jak Sąd sam zauważył w pkt 4 zaskarżonego wyroku, i że przypomniała ona o tym kilkakrotnie w swej skardze w pierwszej instancji. Poza tym, zważywszy, że Komisja nie podniosła w tym zakresie zarzutu niedopuszczalności, Sąd orzekł ultra petita, uznając ów argument za nowy zarzut.

28 W ramach drugiej części zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 9 zaskarżonego wyroku oparł się na stwierdzeniu, zgodnie z którym wnosząca odwołanie wniosła o zastosowanie programu łagodzenia sankcji, podczas gdy nie wystąpiła ona nigdy z takim wnioskiem.

29 Komisja twierdzi, że zarzut ten, w obu jego częściach, jest niedopuszczalny, a w każdym razie bezzasadny.

Ocena Trybunału

30 Jeśli chodzi o zarzucany Sądowi błąd w zakresie kwalifikacji, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem w wersji obowiązującej w chwili ogłoszenia zaskarżonego wyroku (zwanego dalej „regulaminem postępowania przed Sądem") nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania.

31 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów stanowią dwie istotne informacje, które muszą znaleźć się w skardze wszczynającej postępowanie (wyrok z dnia 3 kwietnia 2014 r., Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 38). Żądania w niej zawarte powinny być sformułowane w sposób pozbawiony dwuznaczności w celu uniknięcia orzekania przez ów sąd ultra petita lub z pominięciem któregoś zarzutu (zob., analogicznie, wyrok z dnia 12 lutego 2009 r., Komisja/Polska, C-475/07, niepublikowany, EU:C:2009:86, pkt 43).

32 Tymczasem należy stwierdzić, że Mamoli Robinetteria nie podniosła w swej skardze w pierwszej instancji argumentu, zgodnie z którym Komisja niesłusznie uznała w art. 1 ust. 5 pkt 15 spornej decyzji, iż spółka ta uczestniczyła w naruszeniu dotyczącym instalacji sanitarnych do łazienek, mimo że nie produkowała wyrobów ceramicznych.

33 Poza tym wnosząca odwołanie nie wskazuje na istnienie okoliczności faktycznych lub prawnych, które zostały ujawnione w toku postępowania i które mogłyby uzasadnić przedstawienie z opóźnieniem takiego argumentu. Wreszcie rzeczony argument nie może zostać uznany za rozszerzenie zarzutu podniesionego wcześniej w skardze.

34 Wynika stąd, że Sąd, w pkt 30 zaskarżonego wyroku, słusznie uznał ów argument – podniesiony przez wnoszącą odwołanie w toku postępowania, po wniesieniu skargi wszczynającej postępowanie – za nowy zarzut i odrzucił go na tej podstawie.

35 Ponadto zważywszy, że z uwagi na cele określone w pkt 31 niniejszego wyroku przesłanki dopuszczalności dotyczące przedmiotu sporu i zwięzłego przedstawienia zarzutów powołanych przed Sądem, a także powiązany z nimi zakaz podnoszenia nowych zarzutów w toku postępowania, przewidziany w art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, mają charakter bezwzględnie obowiązujący, nie można zarzucać Sądowi, że zbadał z urzędu przeszkodę procesową opartą na naruszeniu tych wymogów.

36 Należy zatem oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego jako bezzasadną.

37 Jeśli chodzi o drugą część zarzutu pierwszego, należy zaznaczyć, że Sąd nie wyciągnął żadnych wniosków natury faktycznej lub prawnej z ustalenia mającego czysto faktyczny charakter, zawartego w pkt 9 zaskarżonego wyroku w części poświęconej przypomnieniu okoliczności powstania sporu, które to ustalenie zostało uznane przez wnoszącą odwołanie za błędne i zgodnie z którym nie złożyła ona wniosku o złagodzenie sankcji.

38 W związku z tym należy oddalić to zastrzeżenie jako bezskuteczne (zob. analogicznie wyrok z dnia 2 października 2003 r., Thyssen Stahl/Komisja, C-194/99 P, EU:C:2003:527, pkt 46, 47).

39 Wynika stąd, że zarzut pierwszy powinien zostać oddalony jako w części bezskuteczny, a w części bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego faktu niedoręczenia wnoszącej odwołanie pisma zawierającego opis stanu faktycznego

Argumentacja stron

40 W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że oddalił jako w części bezzasadny, a w części bezskuteczny zarzut dotyczący tego, że w przeciwieństwie do innych przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu Komisja nie doręczyła jej pisma zawierającego opis stanu faktycznego. Takie uchybienie stanowi bowiem naruszenie prawa do obrony. W tym względzie, wbrew uzasadnieniu przyjętemu w pkt 38 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd oddalił jako bezskuteczne argumenty oparte na tym uchybieniu, nie ulega wątpliwości, że znajomość okoliczności faktycznych jest bezwzględnie przydatna przy opracowaniu strategii obrony.

41 Zdaniem Komisji ten zarzut jest ewidentnie niedopuszczalny lub w każdym razie bezzasadny.

Ocena Trybunału

42 Należy przypomnieć, że z art. 256 ust. 1 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, iż odwołanie powinno dokładnie określać kwestionowane części zaskarżonego wyroku oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Galp Energía España i in./Komisja, C-603/13 P, EU:C:2016:38, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 Należy również podkreślić, że odwołanie jest niedopuszczalne w zakresie, w jakim ogranicza się do powtórzenia zarzutów i argumentów, które zostały już przedstawione przed Sądem, w tym zarzutów i argumentów opartych na faktach, które ów sąd wyraźnie odrzucił, i nie zawiera nawet argumentacji

mającej konkretnie na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałby być dotknięty wyrok Sądu. Takie odwołanie stanowi bowiem w rzeczywistości żądanie zmierzające do ponownego rozpoznania skargi złożonej do Sądu, co nie należy do właściwości Trybunału w ramach odwołania (wyroki: z dnia 7 stycznia 2004 r., Aalborg Portland i in./Komisja, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, EU:C:2004:6, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 30 maja 2013 r., Quinn Barlo i in./Komisja, C-70/12 P, niepublikowany, EU:C:2013:351, pkt 26).

44 Tymczasem należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie ogranicza się, po pierwsze, do powtórzenia w niezmienionej postaci zarzutu podniesionego przed Sądem w pierwszej instancji, opartego na niedoręczeniu jej pisma zawierającego opis stanu faktycznego, a po drugie, do przedstawienia ogólnych rozważań bez wykazania, iż odnoszą się one konkretnie do niniejszej sprawy, i nie wskazuje dokładnie naruszenia prawa, jakiego Sąd miał się dopuścić w zaskarżonym wyroku.

45 W konsekwencji zarzut drugi należy odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na niezgodności z prawem komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy

Argumentacja stron

46 W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi przede wszystkim to, że oddalił zarzut niezgodności z prawem komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy, podczas gdy program łagodzenia sankcji, taki jak ten przewidziany w owym komunikacie, powinien być bezwzględnie ustanowiony i uregulowany w akcie prawodawcy Unii właściwego w dziedzinie konkurencji, który to akt powinien być stosowany natychmiastowo i wywoływać bezpośrednie skutki.

47 Następnie podnosi ona, że Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 55 i 56 zaskarżonego wyroku, iż Komisja posiadała uprawnienie do przyjęcia i uregulowania programu łagodzenia sankcji na podstawie przepisów art. 15 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 1962, 13, s. 204), obecnie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Żaden przepis mający bezpośrednie zastosowanie, przyjęty przez prawodawcę Unii właściwego w dziedzinie konkurencji, nie przyznaje Komisji uprawnienia do zaniechania ukarania przedsiębiorstwa, które dopuściło się naruszenia w dziedzinie konkurencji, z tego tylko względu, że przedsiębiorstwo to oświadczyło, iż popełniło naruszenie. Wprost przeciwnie, z art. 101 i 103 TFUE wynika, że takie naruszenie prawa konkurencji Unii musi prowadzić do nałożenia sankcji.

48 Wreszcie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 57 zaskarżonego wyroku uznał, iż przyjęcie przez Komisję komunikatu w sprawie współpracy nie naruszało zasady podziału władzy i że oddalił argument, zgodnie z którym w państwach członkowskich Unii programy łagodzenia sankcji były przyjmowane na podstawie aktów o charakterze ustawowym.

49 Zdaniem Komisji ten zarzut jest niedopuszczalny, a w każdym razie bezzasadny.

Ocena Trybunału

50 Przede wszystkim, jeśli chodzi o zastrzeżenie oparte na braku właściwości Komisji do przyjęcia programu łagodzenia sankcji, należy podkreślić, że wnosząca odwołanie nie wskazuje dokładnie jakiegokolwiek naruszenia prawa popełnionego w zaskarżonym wyroku. W konsekwencji, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 42 powyżej, zastrzeżenie to należy odrzucić jako niedopuszczalne.

51 Następnie, jeśli chodzi o zastrzeżenie dotyczące pkt 55 i 56 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Sąd błędnie uznał, iż Komisja była uprawniona do wydania komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy w świetle art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, obecnie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, w pierwszej kolejności, należy zaznaczyć, że Trybunał wielokrotnie orzekł, że Komisja mogła przyjąć orientacyjne normy postępowania, takie jak normy zawarte w tym komunikacie z 2002 r. w sprawie współpracy, na podstawie których instytucja ta sama wyznacza sobie granice uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących jej na mocy wspomnianych przepisów (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 209, 211, 213 i 250; z dnia 18 lipca 2013 r., Schindler Holding i in./Komisja, C-501/11 P, EU:C:2013:522, pkt 58 i 67–69).

52 W drugiej kolejności, z orzecznictwa Trybunału wynika, że art. 101 TFUE nie wyklucza tego, iż przy wykonywaniu swych uprawnień w dziedzinie prawa konkurencji Komisja może stwierdzić naruszenie tego przepisu, nie nakładając grzywny, aczkolwiek takie traktowanie może zostać przyznane jedynie w ściśle wyjątkowych sytuacjach, na przykład wówczas gdy współpraca ze strony przedsiębiorstwa miała decydujące znaczenie dla wykrycia kartelu i skutecznego karania za udział w nim (zob. podobnie wyrok z dnia 18 czerwca 2013 r., Schenker & Co. i in., C-681/11, EU:C:2013:404, pkt 48, 49).

53 W trzeciej kolejności, z utrwalonego orzecznictwa wynika też, że programy łagodzenia sankcji stanowią przydatne narzędzie umożliwiające skuteczne wykrywanie i eliminowanie naruszeń reguł konkurencji, a tym samym służą realizacji celu, jakim jest skuteczne stosowanie art. 101 TFUE i 102 TFUE (zob. w szczególności wyroki: z dnia 14 czerwca 2011 r., Pfleiderer, C-360/09, EU:C:2011:389, pkt 25; z dnia 6 czerwca 2013 r., Donau Chemie i in., C-536/11, EU:C:2013:366, pkt 42).

54 Wynika stąd, że Sąd nie naruszył w ogóle prawa, gdy uznał w pkt 55 i 56 zaskarżonego wyroku, że zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 Komisja mogła wydać komunikat z 2002 r. w sprawie współpracy.

55 Wreszcie w zakresie, w jakim zastrzeżenie dotyczące pkt 57 zaskarżonego wyroku, oparte na twierdzeniu, że wydanie przez Komisję komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy narusza zasadę podziału władzy, opiera się w istocie na założeniu, że Komisja nie dysponowała odpowiednią podstawą prawną do jego wydania, zastrzeżenie to powinno zostać oddalone ze względów przedstawionych w pkt 51–54 niniejszego wyroku.

56 W związku z tym zarzut trzeci należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na błędach wynikających z faktu przypisania wnoszącej odwołanie udziału w kartelu z naruszeniem art. 101 TFUE i art. 2 rozporządzenia nr 1/2003

Argumentacja stron

57 W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że niesłusznie oddalił jej argumenty dotyczące szczególnego charakteru włoskiego rynku armatury sanitarnej oraz istotności dowodów przyjętych przez Komisję, w związku z czym nie wyciągnął w nim konsekwencji z faktu, że Komisja popełniła błędy, przypisując jej udział w omawianym kartelu z naruszeniem art. 101 TFUE i art. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

58 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o szczególny charakter włoskiego rynku armatury sanitarnej, Sąd uznał w pkt 61–133 zaskarżonego wyroku w szczególności, że struktura tego rynku nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu i że udział wnoszącej odwołanie w naruszeniu wynikał z samego jej udziału w spotkaniach Euroitalii, podczas gdy można było wywnioskować z tej struktury, charakteryzującej się dużą liczbą producentów i hurtowników, że nie było możliwe ustanowienie w jej

ramach we Włoszech kartelu. Ponadto w pkt 65–72 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał powierzchownie ów argument, poprzestając na różnych ogólnych spostrzeżeniach, tak że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest niepełne.

59 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o istotność przyjętych przez Komisję dowodów dotyczących udziału wnoszącej odwołanie w naruszeniu popełnionym na włoskim rynku armatury sanitarnej, Sąd albo nie zbadał argumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie, odnoszących się zwłaszcza do szczególnej roli American Standard Inc. na rynku włoskim oraz do udziału wnoszącej odwołanie w różnych spotkaniach, albo niesłusznie oddalił je jako bezzasadne lub – tak jak w pkt 132 zaskarżonego wyroku – jako bezskutecznie. W szczególności Sąd popełnił błąd, uznając, że przedstawiciel wnoszącej odwołanie, Pan Costagli, był obecny na spotkaniu w dniu 1 lutego 2001 r., podczas gdy zostało wykazane, że nie uczestniczył on w nim. Co więcej, w pkt 106 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie oddalił argument dotyczący braku wiarygodności informacji uzyskanych podczas spotkań Euroitalii, przyjmując, że z notatek sporządzonych na maszynie przez Grohe Beteiligungs GmbH wynikało, iż RAF Rubinetteria SpA przewidziała podwyżkę cen o 3%.

60 Komisja twierdzi, że w zakresie w jakim w ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie zmierza w istocie do ponownego zbadania okoliczności faktycznych, ów zarzut jest niedopuszczalny, a przynajmniej bezzasadny.

Ocena Trybunału

61 Należy stwierdzić, że w ramach dwóch części zarzutu czwartego wnosząca odwołanie powiela w istocie zarzut trzeci skargi w pierwszej instancji w odniesieniu do szczególnego charakteru włoskiego rynku armatury sanitarnej oraz istotności przyjętych przez Komisję dowodów dotyczących jej udziału w naruszeniu popełnionym na tym rynku.

62 Tak więc w ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie dąży do ponownego zbadania skargi wniesionej do Sądu, co – jak zostało przypomniane w pkt 43 niniejszego wyroku – nie należy do właściwości Trybunału.

63 W szczególności w ramach drugiej części tego zarzutu wnosząca odwołanie zmierza – w zakresie, w jakim poddaje krytyce dokonaną przez Sąd ocenę jej udziału w naruszeniu popełnionym na włoskim rynku armatury sanitarnej – do przeprowadzenia nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów, która to ocena – poza przypadkiem wypaczenia, który nie został podniesiony w niniejszej sprawie – również nie jest objęta właściwością Trybunału stosownie do utrwalonego orzecznictwa (zob. w szczególności wyroki: z dnia 20 stycznia 2016 r., Toshiba Corporation/Komisja, C-373/14 P, EU:C:2016:26, pkt 40; z dnia 16 czerwca 2016 r., Evonik Degussa et AlzChem/Komisja, C-155/14 P, EU:C:2016:446, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

64 W konsekwencji zarzut czwarty – w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie poddaje krytyce pkt 61–133 zaskarżonego wyroku z tego względu, że Sąd oddalił w nich jej argumenty dotyczące szczególnego charakteru włoskiego rynku armatury sanitarnej oraz istotności przyjętych przez Komisję dowodów dotyczących jej udziału w naruszeniu popełnionym na tym rynku – należy odrzucić jako niedopuszczalny.

65 Jeśli chodzi natomiast o zastrzeżenie dotyczące niepełnego i niewystarczającego charakteru analizy przeprowadzonej przez Sąd, a zatem niedostatecznego uzasadnienia, należy przypomnieć, że kwestia, czy uzasadnienie wyroku Sądu jest wystarczające, stanowi zagadnienie prawne, które jako takie może zostać podniesione w ramach odwołania (zob. w szczególności wyrok z dnia 14 października 2010 r., Deutsche Telekom/Komisja, C-280/08 P, EU:C:2010:603, pkt 123).

66 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ów obowiązek uzasadnienia nie wymaga jednak, by Sąd przedstawił wywód, w którym wyczerpująco i z osobna rozpatrzy każdy z argumentów wysuniętych przez strony sporu. Uzasadnienie może być zatem dorozumiane, pod warunkiem że pozwala zainteresowanym na poznanie powodów, dla których Sąd nie przychylił się do ich argumentów, a Trybunał dysponuje wystarczającymi elementami do sprawowania kontroli (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 2 kwietnia 2009 r., Bouygues i Bouygues Télécom/Komisja, C-431/07 P, EU:C:2009:223, pkt 42; z dnia 22 maja 2014 r., Armando Álvarez/Komisja, C-36/12 P, EU:C:2014:349, pkt 31).

67 Jeśli chodzi w niniejszym przypadku, po pierwsze, o przedstawiony w pierwszej instancji argument dotyczący szczególnego charakteru włoskiego rynku armatury sanitarnej, należy zauważyć, że Sąd przypomniał w pkt 64–71 zaskarżonego wyroku znamiona naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE oraz związane z tym orzecznictwo Trybunału, a następnie stwierdził w istocie, w pkt 72 tego wyroku, że Komisja mogła przyjąć, iż wnosząca odwołanie uczestniczyła w wymianie informacji dotyczącej przyszłych podwyżek cen, mającej antykonkurencyjny cel i skutek i stanowiącej zatem naruszenie tego przepisu.

68 W tym względzie, nie badając co do istoty argumentów wnoszącej odwołanie dotyczących szczególnej struktury włoskiego rynku armatury sanitarnej, Sąd mógł słusznie, w pkt 74 zaskarżonego wyroku, oddalić jako bezskuteczne wspomniane argumenty, zważywszy, że nie pozwalały one na podważenie ustalenia, zgodnie z którym wspomniana wymiana informacji miała antykonkurencyjny cel i skutek.

69 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o rozważania Sądu dotyczące wiarygodności i istotności dowodów przyjętych przez Komisję w kwestii udziału wnoszącej odwołanie w naruszeniu popełnionym na wspomnianym rynku, z lektury pkt 76–126 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd przeprowadził szerokie i szczegółowe badanie różnych argumentów podniesionych w tym względzie przez wnoszącą odwołanie, w szczególności w odniesieniu do jej udziału w różnych spotkaniach Euroitalii, o których mowa. W związku z tym, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 66 niniejszego wyroku, nie można zarzucać Sądowi, że wypowiedział się wyraźnie w przedmiocie każdej okoliczności faktycznej i każdego dowodu przedstawionego przez wnoszącą odwołanie.

70 Wynika stąd, że zastrzeżenie oparte na naruszeniu obowiązku uzasadnienia należy oddalić jako bezzasadne.

71 Z powyższego wynika, że zarzut czwarty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego błędów popełnionych przy ustalaniu grzywny

Argumentacja stron

72 W ramach zarzutu piątego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że dopuścił się błędów, badając sposób ustalenia grzywny nałożonej przez Komisję w spornej decyzji.

73 W pierwszej kolejności, zarzuca Sądowi, że dokonując powierzchownej lektury jej argumentów, oddalił w pkt 137 i 158 jej zastrzeżenie dotyczące dyskryminacyjnego charakteru kwoty nałożonej grzywny, równej 10% obrotu określonego na podstawie wytycznych z 2006 r. zgodnie z pułapem przewidzianym w art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003.

74 W drugiej kolejności, wnosząca odwołanie podnosi ponownie argumenty poddające krytyce nałożoną grzywnę, które przedstawiła już w pierwszej instancji, a których Sąd nie zbadał dostatecznie uważnie.

75 W tym względzie wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, po pierwsze, że stosowanie komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy spowodowało przeniesienie ciężaru dowodu i doprowadziło tym samym do naruszenia art. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Po drugie, stosowanie tego komunikatu skutkowało naruszeniem prawa do rzetelnego procesu, przewidzianego w art. 6 i 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC") i w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Po trzecie, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 155 zaskarżonego wyroku poprzestał na stwierdzeniu, iż kara jest zgodna z prawem, jeśli podmiot jest w stanie określić, jakie działania i zaniechania grożą pociągnięciem go do odpowiedzialności, i nie odpowiedział na zastrzeżenie podniesione w pierwszej instancji, zgodnie z którym system wymierzania sankcji obowiązujący w dziedzinie konkurencji nie jest zgodny z EKPC, a w szczególności z jej art. 7, który wymaga, by naruszenia i kary zostały jasno określone. Po czwarte, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 169 zaskarżonego wyroku uznał, iż powołała się ona przed nim na błąd w ocenie okoliczności faktycznych popełniony przez Komisję dopiero w chwili ustalenia współczynnika „kwoty dodatkowej" na poziomie 15%, a nie w chwili ustalenia na tym samym poziomie współczynnika „wagi naruszenia". Po piąte, wnosząca odwołanie powołuje się na niezgodność z prawem kryteriów przewidzianych w wytycznych z 2006 r., których uwzględnienie przez Komisję celem ustalenia kwoty każdej z sankcji prowadzi – z uwagi na zastosowanie pułapu przewidzianego w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 – do tego, że kwota nałożonej grzywny odpowiada systematycznie 10% obrotu. Tymczasem Sąd w żadnym razie nie zbadał tego zarzutu niezgodności z prawem i ograniczył się w pkt 158 zaskarżonego wyroku do stwierdzenia, że wnosząca odwołanie nie została skazana na karę równą 10% obrotów. Po szóste, Komisja, a następnie Sąd ustaliły współczynniki „wagi naruszenia" i „kwoty dodatkowej", opierając się, jak wynika to z pkt 165 i 166 zaskarżonego wyroku, na błędnym założeniu, że wnosząca odwołanie uczestniczyła na terytorium sześciu państw członkowskich w jednolitym naruszeniu obejmującym wszystkie grupy produktów będące przedmiotem dochodzenia, dysponując udziałem rynkowym wynoszącym około 54,3% w każdym z tych państw, oraz w antykonkurencyjnych praktykach, które zasadniczo zostały wprowadzone w życie. Po siódme, wprawdzie Sąd orzekł, że decyzja Komisji była dotknięta błędem w ocenie, nie wyciągnął on jednak z tej okoliczności żadnych konsekwencji w pkt 192–195 zaskarżonego wyroku. W ten sposób Sąd naruszył zasady proporcjonalności i równego traktowania.

76 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność zarzutu piątego. W tym kontekście podkreśla ona jednak, że – wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 171 zaskarżonego wyroku – waga naruszenia niekoniecznie jest różna w zależności od tego, czy przedmiot kartelu dotyczy dwóch lub trzech rodzajów produktów lub czy dotyczy jednego państwa członkowskiego lub sześciu państw członkowskich. A zatem jak Komisja potwierdziła podczas rozprawy, instytucja ta, uznając że Sąd słusznie oddalił argumenty wnoszącej odwołanie oparte na naruszeniu zasad równego traktowania i proporcjonalności, wnosi w istocie do Trybunału o zastąpienie uzasadnienia, jeśli chodzi o tę część rozumowania Sądu.

Ocena Trybunału

77 Na wstępie należy przypomnieć, że – jak wynika z utrwalonego orzecznictwa przytoczonego w pkt 42 i 43 niniejszego wyroku – winien zostać uznany za niedopuszczalny zarzut oparty na argumentacji, która albo nie jest dostatecznie precyzyjna i poparta w stopniu wystarczającym, by pozwolić Trybunałowi na dokonanie kontroli zgodności z prawem, albo ogranicza się jedynie do powtórzenia argumentów przedstawionych już przed Sądem, włącznie z tymi, które były oparte na okolicznościach faktycznych wyraźnie odrzuconych przez Sąd (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 30 maja 2013 r., Quinn Barlo i in./Komisja, C-70/12 P, niepublikowany, EU:C:2013:351, pkt 26; z dnia 21 stycznia 2016 r., Galp Energía España i in./Komisja, C-603/13 P, EU:C:2016:38, pkt 44).

78 Dlatego też argumenty podniesione w ramach zarzutu piątego, które nie wskazują wystarczająco dokładnie naruszenia prawa, jakiego Sąd miał się dopuścić, i które opierają się na ogólnych i nieudowodnionych twierdzeniach lub które są jedynie – jak wskazała sama wnosząca odwołanie – powtórzeniem argumentów przedstawionych już przez nią w pierwszej instancji, należy odrzucić jako niedopuszczalne.

79 W konsekwencji badaniem Trybunału mogą zostać objęte jedynie argumenty oparte, po pierwsze, na błędach popełnionych przez Sąd w pkt 137 i 158 zaskarżonego wyroku, dotyczących dyskryminacyjnego i nieproporcjonalnego charakteru zastosowanej sankcji w wysokości 10% obrotu na podstawie art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003, po drugie, na niewystarczającym uzasadnieniu, w szczególności w pkt 155 zaskarżonego wyroku, dotyczącym zgodności z prawem systemu wymierzania kar, po trzecie, na naruszeniach prawa popełnionych w pkt 165 i 166 zaskarżonego wyroku przy ocenie współczynników „wagi naruszenia" i „kwoty dodatkowej", a po czwarte, na okoliczności, ze w pkt 192–195 zaskarżonego wyroku Sąd nie wyciągnął żadnych konsekwencji ze stwierdzonych przez niego błędów w ocenie popełnionych przez Komisję i naruszył zasady proporcjonalności i równego traktowania.

80 Przede wszystkim, jeśli chodzi o zastrzeżenie, że Sąd naruszył zasady proporcjonalności i równego traktowania ze względu na nałożenie sankcji w wysokości 10% obrotu, takiej jak sankcja przewidziana w art. 23 ust. 2 akapit drugi wspomnianego rozporządzenia, należ zaznaczyć, że wbrew sugestiom wnoszącej odwołanie Sąd nie poprzestał na stwierdzeniu, że kwota nałożonej na nią grzywny była wyraźnie niższa niż ów pułap.

81 W pkt 158 zaskarżonego wyroku Sąd przyjął też bowiem w istocie, że fakt, iż zachowanie innych przedsiębiorstw było jeszcze bardziej naganne niż zachowanie wnoszącej odwołanie, nie stał w żadnym razie na przeszkodzie nałożeniu na nią grzywny w wysokości odpowiadającej 10% jej obrotu z uwagi na czas trwania i wagę jej udziału w naruszeniu, i że z tego samego względu należało oddalić argument, zgodnie z którym wytyczne z 2006 r. są niezgodne z prawem, ponieważ prowadzą one do wymierzenia takiej grzywny w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw, niezależnie od wagi popełnionego naruszenia.

82 W ten sposób Sąd nie naruszył prawa.

83 W tym względzie należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż granica 10% obrotu przewidziana w art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003 służy uniknięciu nakładania grzywien, których przedsiębiorstwa przewidywalnie nie będą w stanie zapłacić ze względu na ich wielkość określoną na podstawie całkowitego obrotu, choćby w sposób przybliżony i niedoskonały (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 280; z dnia 12 lipca 2012 r., Cetarsa/Komisja, C-181/11 P, niepublikowany, EU:C:2012:455, pkt 82).

84 Chodzi zatem o granicę mającą jednolite zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw i uzależnioną od wielkości każdego z nich, która służy uniknięciu nadmiernych i nieproporcjonalnych grzywien. Ta górna granica służy zatem realizacji celu odrębnego i niezależnego od celu, który jest osiągany poprzez zastosowanie kryteriów wagi i czasu trwania naruszenia (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 281, 282; z dnia 12 lipca 2012 r., Cetarsa/Komisja, C-181/11 P, niepublikowany, EU:C:2012:455, pkt 83).

85 Wynika stąd, że ustalenie w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw skazanych z udział w tym samym naruszeniu grzywien na poziomie 10% ich odnośnych obrotów, które to ustalenie nie wynika z zastosowania pułapu przewidzianego w art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003, nie może stanowić naruszenia zasad proporcjonalności i równego traktowania.

86 Podobnie, zważywszy na cel zamierzony przez ów pułap, okoliczność, że skuteczne stosowanie przez Komisję wytycznych z 2006 r. prowadzi – jak twierdzi wnosząca odwołanie – często lub regularnie do nałożenia grzywny, której kwota jest równa 10% obrotu, nie podważa legalności stosowania tego pułapu.

87 Z powyższego wynika, że należy oddalić pierwszy argument wnoszącej odwołanie.

88 Jeśli chodzi następnie o zastrzeżenie dotyczące niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w szczególności jego pkt 155, w odniesieniu do legalności systemu wymierzania kar, wystarczy stwierdzić, że zgodnie z orzecznictwem dotyczącym obowiązku uzasadnienia przypomnianym w pkt 65 i 66 niniejszego wyroku Sąd zbadał w wystarczający pod względem prawnym zakresie, w pkt 152–155 zaskarżonego wyroku, zastrzeżenie wnoszącej odwołanie dotyczące naruszenia zasady ustawowej określoności kar.

89 Poza tym, w zakresie w jakim wnosząca odwołanie kwestionuje podstawy uzasadnienia przyjętego przez Komisję, a następnie przez Sąd w pkt 165 i 166 zaskarżonego wyroku w zakresie ustalenia współczynników „wagi naruszenia" i „kwoty dodatkowej" na poziomie 15%, zmierza ona tak naprawdę do podważenia ocen o charakterze faktycznym, co zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przytoczonym w pkt 63 niniejszego wyroku nie należy do właściwości Trybunału orzekającego w postępowaniu odwoławczym.

90 Wreszcie, jeśli chodzi o zastrzeżenie, że w pkt 192–195 zaskarżonego wyroku Sąd nie wyciągnął żadnych konsekwencji z faktu stwierdzenia w pkt 172 tego wyroku błędu w ocenie okoliczności w faktycznych, dotyczącego państw członkowskich oraz podgrup produktów objętych naruszeniem, poprzez obniżenie kwoty grzywny, należy przypomnieć przede wszystkim, że jedynie Sąd jest właściwy, by dokonać kontroli sposobu, w jaki Komisja oceniła w każdym konkretnym przypadku wagę bezprawnych zachowań. Celem kontroli przeprowadzanej przez Trybunał w ramach odwołania jest, z jednej strony, zbadanie, w jakim stopniu Sąd uwzględnił w sposób prawnie właściwy wszystkie czynniki istotne przy ocenie wagi określonego zachowania w świetle art. 101 TFUE i art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, a z drugiej strony, zweryfikowanie, czy Sąd odniósł się w stopniu wymaganym przez prawo do wszystkich argumentów powołanych na poparcie żądania uchylenia grzywny lub obniżenia jej kwoty (zob. w szczególności wyroki: z dnia 17 grudnia 1998 r., Baustahlgewebe/Komisja, C-185/95 P, EU:C:1998:608, pkt 128; z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 244; z dnia 5 grudnia 2013 r., Solvay Solexis/Komisja, C-449/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:802, pkt 74).

91 Należy jednak przypomnieć, że nie jest zadaniem Trybunału, który rozstrzyga kwestie prawne w ramach odwołania, zastąpienie ze względów słuszności własną oceną oceny Sądu, który w ramach nieograniczonego prawa orzekania orzeka o kwotach grzywien nakładanych na przedsiębiorstwa z powodu naruszenia przez nie prawa Unii (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 245; z dnia 11 lipca 2013 r., Gosselin Group/Komisja, C-429/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:463, pkt 87).

92 Poza tym należy też przypomnieć, że przy określaniu kwoty grzywien trzeba uwzględnić czas trwania naruszenia i wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na ocenę jego wagi (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 240; z dnia 11 lipca 2013 r., Team Relocations i in./Komisja, C-444/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:464, pkt 98).

93 Wśród okoliczności, które mogą wpływać na ocenę wagi naruszeń, znajdują się: zachowanie każdego z przedsiębiorstw, rola odgrywana przez każde z nich w ustanowieniu kartelu, korzyść, którą mogły odnieść z tego kartelu, wielkość przedsiębiorstw i wartość odnośnych towarów, jak również

zagrożenie, jakie naruszenia tego rodzaju stanowią dla celów Unii Europejskiej (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 242; z dnia 11 lipca 2013 r., Team Relocations i in./Komisja, C-444/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:464, pkt 100).

94 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć, że część szósta zarzutu czwartego podniesionego przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji, zbadana w pkt 159–177 zaskarżonego wyroku, dotyczyła jedynie – jak wynika w istocie z pkt 159, 160 i 169 tego wyroku – błędu w ocenie popełnionego przez Komisję przy ustaleniu współczynnika „kwoty dodatkowej" przewidzianego w pkt 25 wytycznych z 2006 r. na poziomie 15%, a nie przy ustaleniu współczynnika „wagi naruszenia".

95 Uznawszy, że zgodnie z twierdzeniami samej Komisji zawartymi w motywie 879 spornej decyzji udział wnoszącej odwołanie w naruszeniu ograniczał się do terytorium włoskiego i do podgrup produktów „armatura sanitarna" i „wyroby ceramiczne", Sąd stwierdził w pkt 172 zaskarżonego wyroku, że Komisja popełniła błąd w ocenie, ponieważ niesłusznie przyjęła, iż wszystkie przedsiębiorstwa będące adresatami spornej decyzji, w tym wnosząca odwołanie, uczestniczyły w jednolitym naruszeniu obejmującym terytorium sześciu państw członkowskich oraz trzy podgrupy produktów.

96 Jak wynika w szczególności z pkt 171 i 193–196 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał jednak, że współczynnik „kwoty dodatkowej" w wysokości 15% nie był nieproporcjonalny w świetle tego naruszenia.

97 Dokonując w pkt 189–199 zaskarżonego wyroku w ramach nieograniczonego prawa orzekania oceny konsekwencji, jakie należało wyciągnąć w zakresie ustalenia współczynnika „kwoty dodatkowej" z części szóstej zarzutu czwartego podniesionego w pierwszej instancji, Sąd mógł słusznie uznać, przyjąwszy, że należało się oprzeć na wytycznych z 2006 r., jak wynika z pkt 192 zaskarżonego wyroku, iż współczynnik „kwoty dodatkowej" w wysokości 15% był odpowiedni, by ukarać wnoszącą odwołanie za jej udział w realizacji kartelu na samym tylko terytorium Włoch.

98 Należy zaznaczyć w tym względzie, po pierwsze, że skoro omawiany kartel miał na celu koordynowanie cen, należy on do kategorii naruszeń wymienionych w pkt 23 i 25 wytycznych z 2006 r. i z tego względu zalicza się do najpoważniejszych naruszeń. Po drugie, jak Sąd wyjaśnił w pkt 171 zaskarżonego wyroku, taka stopa odpowiada najniższej stopie widełek 15–25% wartości sprzedaży, przewidzianych w pkt 25 dla takich naruszeń (zob. wyrok z dnia 11 lipca 2013 r., Ziegler/Komisja, C-439/11 P, EU:C:2013:513, pkt 124).

99 W konsekwencji, bez względu na fakt, iż udział wnoszącej odwołanie w omawianym naruszeniu obejmował jedynie terytorium Włoch, Sąd mógł uznać ze względu na sam charakter tego naruszenia, nie naruszając zasady proporcjonalności, że ustalenie współczynnika „kwoty dodatkowej" w wysokości 15% było odpowiednie.

100 Jednakże, jak Komisja podnosi w istocie, uzasadnienie zawarte w pkt 174, 176, 194 i 195 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym naruszenie obejmujące terytorium sześciu państwa członkowskich i trzy podgrupy produktów należy uznać za poważniejsze niż naruszenie takie jak to rozpatrywane w niniejszej sprawie, które zostało popełnione jedynie na terytorium jednego państwa członkowskiego i obejmuje zaledwie dwie z trzech podgrup produktów, zważywszy, że na przedsiębiorstwa, które uczestniczyły w naruszeniu obejmującym terytorium sześciu państw członkowskich i trzy podgrupy produktów, zostanie z tego tytułu bezwzględnie nałożona grzywna obliczona na podstawie współczynnika „kwoty dodatkowej" w wysokości ponad 15%, narusza prawo.

101 Jeśli chodzi bowiem o ustalenie współczynnika „kwoty dodatkowej", z pkt 25 wytycznych z 2006 r. wynika, że należy wziąć pod uwagę pewną liczbę elementów, a w szczególności elementy wskazane w pkt 22 tych wytycznych. Wprawdzie aby ocenić wagę naruszenia, a następnie ustalić kwotę grzywny podlegającej nałożeniu, można uwzględnić między innymi zasięg geograficzny naruszenia oraz liczbę

podgrup produktów objętych tym naruszeniem, jednak okoliczność, że dane naruszenie ma szerszy zasięg geograficzny lub obejmuje większą liczbę produktów w porównaniu z innym naruszeniem, nie może sama w sobie koniecznie oznaczać, że to pierwsze naruszenie rozpatrywane w całości należy uznać za poważniejsze niż to drugie i za uzasadniające tym samym ustalenie współczynnika „kwoty dodatkowej", który będzie wyższy od współczynnika przyjętego w celu obliczenia grzywny nałożonej za to drugie naruszenie (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Telefónica i Telefónica de España/Komisja, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, pkt 178).

102 Mając powyższe na względzie, w zakresie w jakim wnosząca odwołanie zarzuca w istocie Komisji, a następnie Sądowi naruszenie zasady równego traktowania, ponieważ, po pierwsze, Komisja nie zindywidualizowała nałożonej grzywny z uwzględnieniem względnej wagi jej udziału w naruszeniu w porównaniu z innymi odnośnymi przedsiębiorstwami, a po drugie, Sąd przyjął w pkt 192–195 zaskarżonego wyroku ten sam współczynnik „kwoty dodatkowej" w wysokości 15% zarówno w stosunku do niej, jak i do przedsiębiorstw uczestniczących w jednolitym naruszeniu obejmującym trzy podgrupy produktów w sześciu państwach członkowskich, należy przypomnieć, że zasada równego traktowania stanowi ogólną zasadę prawa Unii, zapisaną w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rzeczona zasada wymaga, aby porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. w szczególności wyrok z dnia 12 listopada 2014 r., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, pkt 51).

103 Przestrzeganie tej zasady spoczywa w szczególności na Sądzie przy wykonywaniu przez niego nieograniczonego prawa orzekania. Wykonywanie tego prawa nie może bowiem prowadzić przy określaniu wysokości nałożonych grzywien do dyskryminacji między przedsiębiorstwami, które uczestniczyły w porozumieniu lub w uzgodnionej praktyce, sprzecznych z art. 101 ust. 1 TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2014 r., Komisja/Parker Hannifin Manufacturing i Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, pkt 77).

104 Jak wynika z orzecznictwa Trybunału, uwzględnienie, w celu oceny wagi naruszenia, różnic między przedsiębiorstwami uczestniczącymi w tym samym kartelu, w szczególności w świetle zasięgu geograficznego udziału każdego z nich, niekoniecznie musi nastąpić w chwili ustalenia współczynników „wagi naruszenia" i „kwoty dodatkowej", lecz może mieć miejsce na innym etapie obliczania grzywny, na przykład w chwili dostosowania kwoty podstawowej grzywny w zależności od okoliczności łagodzących i obciążających na podstawie pkt 28 i 29 wytycznych z 2006 r. (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 lipca 2013 r., Team Relocations i in./Komisja, C-444/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:464, pkt 104, 105; z dnia 11 lipca 2013 r., Gosselin Group/Komisja, C-429/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:463, pkt 96–100).

105 Jak zauważyła Komisja, takie różnice mogą ujawnić się też w kontekście wartości sprzedaży przyjętej celem obliczenia kwoty podstawowej grzywny, w zakresie w jakim wartość ta odzwierciedla w stosunku do każdego uczestniczącego przedsiębiorstwa znaczenie jego udziału w omawianym naruszeniu zgodnie z pkt 13 wytycznych z 2006 r., który pozwala przyjąć za punkt wyjścia przy obliczaniu grzywien kwotę, która odzwierciedla gospodarcze znaczenie naruszenia oraz stopień zaangażowania uczestniczącego w nim przedsiębiorstwa (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2013 r., Team Relocations i in./Komisja, C-444/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:464, pkt 76).

106 W konsekwencji w zakresie, w jakim bezsporne jest, że kwota podstawowa grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie została określona – jak wynika z motywu 1219 spornej decyzji – na podstawie wartości sprzedaży uzyskanej przez wnoszącą odwołanie na terytorium Włoch, Sąd mógł w pkt 196 zaskarżonego wyroku, nie naruszając zasady równego traktowania, ustalić celem obliczenia grzywny podlegającej nałożeniu na wnoszącą odwołanie współczynnik „kwoty dodatkowej" na poziomie 15%, równy współczynnikowi przyjętemu w stosunku do przedsiębiorstw, które uczestniczyły w jednolitym naruszeniu obejmującym trzy podgrupy produktów i sześć państw członkowskich.

107 Mając na względzie powyższe rozważania, z których wynika, że uzasadnienie przyjęte przez Sąd w pkt 174, 176 i 192–195 zaskarżonego wyroku narusza prawo, należy przypomnieć, że jeśli w uzasadnieniu orzeczenia Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, lecz jego sentencja jest zasadna w świetle innych względów prawnych, to takie naruszenie nie może spowodować uchylenia tego orzeczenia i należy zastąpić jego uzasadnienie w odpowiednim zakresie (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 czerwca 1992 r., Lestelle/Komisja, C-30/91 P, EU:C:1992:252, pkt 28, z dnia 9 września 2008 r., FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, pkt 187 i przytoczone tam orzecznictwo).

108 W związku z tym, dokonując zastąpienia uzasadnienia, należy oddalić zastrzeżenie, że Sąd nie wyciągnął żadnych konsekwencji z ustaleń poczynionych w pkt 172 zaskarżonego wyroku oraz naruszył zasady proporcjonalności i równego traktowania.

109 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut piaty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na błędach popełnionych przy ocenie braku zdolności płatniczej wnoszącej odwołanie

Argumentacja stron

110 W ramach zarzutu szóstego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi w istocie to, że niesłusznie uznał, iż stosując pkt 35 wytycznych z 2006 r., Komisja obniżyła grzywnę nałożoną na wnoszącą odwołanie w wystarczającym stopniu. Zarzuca ona Sądowi, że w pkt 182 i 198 zaskarżonego wyroku oddalił zarzut oparty na nadmiernym charakterze nałożonej grzywny z tego względu, że nie dostarczyła dowodów na nadmierny charakter nałożonej grzywny, podczas gdy przekazała ona wystarczające dowody pozwalające na wykazanie powagi sytuacji, w jakiej się znajdowała. Poza tym Sąd nie ocenił poprawnie tych dowodów i rzeczywistej sytuacji wnoszącej odwołanie.

111 Zdaniem wnoszącej odwołanie rzetelna ocena jej sytuacji prowadziłaby niewątpliwie do stwierdzenia, że przyznana jej obniżka była niewystarczająca. Powołuje się ona w tym względzie w szczególności na drastyczny spadek jej obrotów w latach 2011–2013, na redukcję jej pracowników w 2013 r. i na jej prognozowany bilans na rok 2013.

112 Komisja podnosi natomiast niedopuszczalność zarzutu szóstego, który jest poza tym ewidentnie bezzasadny.

Ocena Trybunału

113 Należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim w ramach zarzutu szóstego wnosząca odwołanie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów dotyczących jej zdolności płatniczej i wskazuje na niedostateczny charakter obniżki przyznanej jej na podstawie pkt 35 wytycznych z 2006 r., zmierza ona do tego, by Trybunał dokonał nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów, która to ocena – w braku wypaczenia dowodów – nie należy jednak do właściwości Trybunału orzekającego w postępowaniu odwoławczym, jak zostało przypomniane w pkt 63 niniejszego wyroku.

114 W konsekwencji zarzut szósty należy odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego sposobu rozpatrzenia wniosków dowodowych

Argumentacja stron

115 W ramach zarzutu siódmego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że oddalił wnioski dowodowe złożone w pierwszej instancji z tego względu, że nie były one istotne, a w szczególności – jak Sąd stwierdził w pkt 201 zaskarżonego wyroku – nie były one w stanie zmienić ustalenia, że wprowadzona we Włoszech w ramach Euroitalii wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych, zwłaszcza informacji dotyczących przewidywanych podwyżek cen wśród konkurentów, stanowiła naruszenie art. 101 TFUE. Owe wnioski dowodowe pozwoliłyby bowiem na wyjaśnienie prawdziwej sytuacji na rynku włoskim i na wykazanie, że omawiane informacje nie stanowiły poufnych danych.

116 Komisja podnosi, że zarzut ten jest niedopuszczalny, a w każdym razie bezzasadny.

Ocena Trybunału

117 Jeśli chodzi o dokonywaną przez sąd pierwszej instancji ocenę wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych przedłożonych przez stronę sporu, należy przypomnieć, iż wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach (zob. wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 67; z dnia 22 listopada 2007 r., Sniace/Komisja, C-260/05 P, EU:C:2007:700, pkt 77). Walor dowodowy materiału zgromadzonego w sprawie podlega jego swobodnej ocenie, która nie podlega kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania, z wyjątkiem przypadków przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi lub wówczas, gdy z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika istotna nieścisłość ustaleń Sądu (zob. w szczególności wyrok z dnia 7 października 2004 r., Mag Instrument/OHIM, C-136/02 P, EU:C:2004:592, pkt 76).

118 Tak więc z orzecznictwa Trybunału wynika, że nawet jeśli wniosek o przesłuchanie świadków przedstawiony w skardze określa dokładnie fakty, na których okoliczność należy przesłuchać świadka lub świadków oraz powody uzasadniające to przesłuchanie, to do Sądu należy ocena znaczenia wniosku dla sprawy, z uwagi na przedmiot sporu i konieczność przesłuchania powołanych świadków (wyrok z dnia 17 grudnia 1998 r., Baustahlgewebe/Komisja, C-185/95 P, EU:C:1998:608, pkt 70; postanowienie z dnia 15 września 2005 r., Marlines/Komisja, C-112/04 P, niepublikowane, EU:C:2005:554, pkt 38 oraz wyrok z dnia 22 listopada 2007 r., Sniace/Komisja, C-260/05 P, EU:C:2007:700, pkt 78).

119 W konsekwencji Sąd, dokonując niezależnej oceny okoliczności faktycznych, mógł słusznie uznać w pkt 201 zaskarżonego wyroku, że zeznania objęte wnioskiem wnoszącej odwołanie nie były w stanie zmienić ustalenia zawartego w pkt 129 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych, o których mowa, wprowadzona we Włoszech w ramach Euroitalii, stanowiła naruszenie art. 101 TFUE, w związku z czym środki dowodowe wnioskowane przez wnoszącą odwołanie nie były konieczne.

120 W związku z powyższym należy odrzucić zarzut siódmy jako niedopuszczalny.

121 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez wnoszącą odwołanie nie został uwzględniony, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

122 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

123 Zgodnie z art. 138 § 1 rzeczonego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ wnosząca odwołanie przegrała sprawę, a Komisja wniosła o obciążenie jej kosztami postępowania, należy obciążyć ją kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Mamoli Robinetteria SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy